

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Această carte a fost tradusă
cu ajutorul contribuției pentru traducere
acordate de Ministerul Afacerilor Externe
și al Cooperării Internaționale din Italia.

**LAURA
IMAI MESSINA**

**INSULA
BĂTĂILOR
DE INIMĂ**

Traducere din italiană și note de
LILIANA NECHITA

HUMANITAS
fiction

Acest roman este o operă de ficțiune. Personajele și situațiile sunt inventate de autoare cu scopul de a conferi veridicitate narațiunii. Orice asemănare cu fapte, evenimente, locuri sau persoane în viață sau dispărute este întâmplătoare. Citatele ediției originale sunt preluate din: Emil Cioran, *La caduta nel tempo*, Adelphi, 1995; Elias Canetti, *Appunti*, Adelphi, 2021; Maurice Pinguet, *La morte volontaria in Giappone*, Luni, 2013; Friedrich Dürrenmatt, *La morte della Pizia*, Adelphi, 2014.

Redactor: Mihaela Pascu-Oglindă
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Marilena Brînzan
DTP: Dragoș Dumitrescu, Veronica Dinu

Tipărit la Livco Design

LAURA IMAI MESSINA
L'ISOLA DEI BATTITI DEL CUORE
Copyright © 2022 Piemme/Mondadori Spa
All rights reserved.

© HUMANITAS, 2024, pentru prezenta versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IMAI MESSINA, LAURA
Insula bătilor de inimă / Laura Imai Messina; trad. din lb. italiană
și note de Liliana Nechita. – București: Humanitas Fiction, 2024
ISBN 978-606-097-492-5
I. Nechita, Liliana (trad.; note)
821.131.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021.408.83.50, fax 021.408.83.51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

*Pentru Francesca, cea care mi-a schimbat viața,
și pentru acel un miliard și patru sute de milioane
de bătăi de inimă datorită cărora mă aflu aici.*

Precizări

Pentru transcrierea termenilor japonezi s-a utilizat sistemul Hepburn, conform căruia vocalele se citesc ca în italiană (și română – N.tr.), iar consoanele ca în engleză. De asemenea, subliniem că:

ch este o africată surdă, precum *c* din cuvântul italian *cesta* (sau *cerb* în română)

g este o velară precum *g* din cuvântul italian *galassia* (sau *gaj* în română)

h este vocală aspirată

j este o africată sonoră, se pronunță precum *g* din cuvântul italian *gesto* (în română *gest*)

s este surd, ca și în cuvântul italian *sassi* (în română *sus*)

sh este fricativă precum *sc* în cuvântul italian *scenario* (în română *scenariu*)

u precedat de *s* și de *ts* (*su* și *tsu*) e aproape mut

w se pronunță precum litera *u* rostită rapid

y e consonantică și se pronunță precum vocala *i* din italiană

z se pronunță moale, precum *s* din cuvântul italian *sbaglio* (ca *z* în română)

S-a menținut semnul diacritic pe cuvintele care se citesc prelungit. Conform convenției japoneze, numele de familie precedă prenumele¹.

1. Autoarea respectă acest lucru în original, dar în traducere s-a aplicat regula din limba română, potrivit căreia prenumele precedă numele.

În sud-vestul Japoniei, în marea interioară pe care o împart două provincii, Kagawa și Okayama, plutește o mică insulă, unică în lume: Teshima.

Plecând din capitală, trebuie să te sui întâi într-un avion, apoi pe un vapor, să iei un autobuz și trebuie să faci mulți pași ca să prinzi toate legăturile.

Pe vârful oriental al insulei, într-un loc ferit vederii, se ridică un mic edificiu cu o fereastră mare care dă spre mare. Acolo sunt catalogate pulsațiile inimilor a zeci de mii de persoane, unele trăiesc, altele sunt deja pe tărâmul umbrelor, provenite din cele mai îndepărtate locuri de pe planetă.

Se numește Shinzō-on no Ākaibu, Arhiva Bătăilor de Inimă.

PARTEA ÎNTÂI
ばくばく *baku baku*

Minciunile repară viața și o fac mai frumoasă, adevărul nu e chiar atât de important câtă vreme nimeni nu știe ce anume ar putea fi.

CHRISTIAN BOLTANSKI

Teshima, toamna 豊島 秋

— O auzi? întreabă copilul, întorcându-se spre adult.

Exact în acel moment, bărbatul are patruzeci de ani, și valvele inimii sale s-au deschis și închis de circa un miliard și patru sute șaptezeci de milioane de ori. De trei sute treizeci și trei de zile a început să recunoască iar lucrurile din jurul lui, îi pasă din nou de ceea ce se întâmplă pe lume, e interesat de cine va câștiga alegerile din Japonia și de rapiditatea cu care oamenii vor umple marea de plastic.

Se teme din nou de moarte.

— O auzi? repetă copilul de parcă l-ar ruga, căci ar însemna că e adevărat dacă și un adult ca el ar auzi.

— Încă nu.

Dar aerul începe să vibreze mai puternic după ce ies de pe cărarea care se strecoară printre căsuțele făcute din lemn și tablă, când peisajul din Teshima se desface în două și apar câmpuri verzi de orez pe dreapta și pe stânga.

Copilul nu repetă întrebarea, dar îl observă atent pe bărbat.

De data aceasta, el dă din cap. Acum o aude.

Pentru a-și controla emoția, își îndoaie genunchii și ajunge la înălțimea micului bărbat pe care-l are în față, nemișcat precum Moise în momentul în care a despărțit apele.

Dacă mai înainte nu auzeau nimic, acum există doar acel zgomot. *Pam-pam, bam-bam, doki doki, thump thump*. De parcă întreaga colină ar vibra.

Copilul își pune o palmă pe piept, închide ochii.

Doef doef, boum boum, tu tump.

— Suntem aproape.

Această insulă e o inimă. Se contractă în ritmul neregulat al valurilor. Mareele prelungesc pulsația, uneori se pierd câteva bătăi. Dar mișcarea reîncepe mereu.

În lunile de dinaintea acestei zile, adultul și copilul au învățat că ceea ce ființele umane iubesc mai mult, o anumită muzică, montajul secvențelor unui film, un anumit zgomot, răsună în ritmul din interiorul minții lor. Se cheamă *fluctuație lf* și este același proces care reglează bătăile inimii. Este ceva ce pare constant, dar în realitate e ușor instabil.

Copilul se apleacă spre pământ, își pune urechea pe cărarea dintre câmpurile cu orez.

Bărbatul îl lasă: își amintește brusc că la șase ani se întinsese pe stradă ca să înțeleagă punctul de vedere al furnicilor. Aparenta senzație de a nu lăsa urme. Atunci credea că ar fi înțeles totul dacă ar fi privit lucrurile de jos în sus. Și mama lui, care era alături, îl lăsase să o facă.

— Trebuie să înțelegem cât mai multe ființe, cât mai diverse, pentru a ne înțelege pe noi înșine, spunea mereu, iar el, pentru a verifica adevărul acelei afirmații, își justifica orice acțiune mai ciudată spunând că voia să înțeleagă.

Acum, adultul își amintește cum acolo, chiar în mijlocul orașului, simțise pentru prima oară o amețală puternică, aproape o confirmare a rotației permanente a planetei care i se părea nemișcată de obicei.

Este aceeași senzație pe care o simte copilul, numai că el simte pulsația aerului.

Micuțul se ridică în picioare.

— Mi-e foame. Pot să mănânc?

— Da, sigur.

Adultul scoate din ghiozdan două *onigiri*. Se așază pe marginea câmpului de orez.

După mai multe bătăi ale aerului, ritmul se întrerupe. Urmează un moment lung de tăcere, apoi reîncepe.

E ca o ștafetă: o inimă care cedează cuvântul alteia.

Este octombrie. Câmpiile zumzăie de vara care pare să se fi întors în sud-vestul Japoniei după doar două zile de neașteptată căldură toamnă. Libelulele s-au lăsat amăgite și au reînceput să zboare; la Teshima au apărut din pământ niște greieri, păcăliți și ei de temperatură.

Din când în când, copilul îngenunchează și-și bagă buri-cele degetelor în găuri.

— Mai e puțin. După hartă, ar mai fi câteva sute de metri în linie dreaptă.

— Acolo e? arată copilul cu degetul.

— Da, să mergem.

Adultul nu știe încă ce anume va găsi *cu adevărat* după colină. Bănuiește ceva, dar adevărul e că nu știe nimic. Așa cum nu se știe nimic despre timp atunci când îl trăiești. Nici copilul nu știe nimic, dar e obișnuit să nu înțeleagă. În schimb, se entuziasmează mai repede – de acea călătorie neașteptată, de afecțiunea adultului, de ideea că zgomotul inimilor oamenilor are un loc în lume – și asta îl face fericit.

Se cațără de-a lungul urcușului care duce la sanctuarul Karato Hachiman, apoi o iau spre dreapta, așa cum indică harta; dau la o parte rămurelele cu brațele. Marea e pe stânga.

Pe măsură ce se apropie de Arhivă, sunetul bătailor devine mai puternic.

Adultul și copilul pășesc cu grija celui care știe că dedesubt este un pământ plin de mine: amândurora li se pare că merg pe marginea unei bombe care e gata să explodeze.

— Iată! exclamă adultul imediat ce zărește, între albastrul deschis al cerului și albul murdar al nisipului, o clădire joasă și pătrătoasă din cedru negru. Pare o bucată de Lego uitată pe plajă.

În acel moment, ritmul din aer se schimbă din nou, începe să vibreze de o bătaie pe care bărbatul nu o recunoaște.

În timp ce împing ușa Arhivei, adultul simte din plin senzația că tot drumul, tot timpul pe care l-au petrecut pentru a se cunoaște în aceste trei sute treizeci și trei de zile și toți anii anteriori folosiți pentru a se evita l-au condus până aici.

Nu va ști niciodată, dar, exact în momentul în care face o mică plecăciune băiatului în halat alb care-i întâmpină la intrare, în aer se răspândește ritmul unei inimi pe care odată o cunoștea perfect.

Nu conta deloc faptul că avea doar cinci ani.

Shūichi ținea de ghidon cu certitudinea că urma să se lanseze într-o mare aventură. Fuga de sub supravegherea mamei fusese planificată cu o precizie atât de mare, încât, dacă femeia ar fi știut, ar fi înțeles cât de inteligent era fiul său și, mai ales, de ce o spionase cu o atenție excepțională.

Cei cinci ani ai lui Shūichi atârnav pe scaunul unei biciclete roșii, fără pedale. Iar el avea un singur obiectiv: să-și facă inima să plesnească.

Locuiau la Kamakura, în vârful unei pante care lega, printr-un tunel de origine misterioasă, cartierul Ōmachi de cartierul Komachi. Unii oameni îl numeau Tunelul Concubinei, conform unei legende care spunea că un bogătaș poruncise să fie săpat ca să-și întâlnească iubita de pe partea cealaltă a muntelui; alți oameni spuneau că ar fi fost un adăpost antiaerian folosit de armata japoneză pentru a proteja aparatele de comunicare în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Panta care ducea spre tunel se sfârșea brusc pe ambele laturi, atât de pieziș, încât, dacă cineva ar fi fost neatent, putea să se trezească imediat la jumătatea străzii, cu răsuflarea tăiată. Nu se putea pedala pe acolo cu bicicleta normală,

doar cu cea electrică, și copiii din zonă se întreceau deseori, lăsând să cadă la vale mandarine (sau bile) pentru a vedea care ajunge mai repede la capătul de jos al pantei. Un elev de liceu care se jucase acolo când era copil îndrăznise să calculeze energia gravitațională, traiectoria, creșterea și descreșterea vitezei în funcție de corpul care acționa, dacă pleca din poziție fixă sau dacă era aruncat cu o mână (iar, în acest caz, calculase și înălțimea aruncătorului): rezultatul a arătat că fusese foarte frumos să nu fi știut nimic și să se joace oricum.

Totuși, întrecerea dintre copii avea loc doar pe o parte a tunelului: cealaltă parte rămânea interzisă, pentru că făcea o curbă imediat la stânga, și apoi imediat la dreapta, dar și pentru că de la ieșire se vedeau mormintele micului cimitir ascuns printre coastele muntelui.

Se spunea că, în nopțile de vară, spiritele morților se transformau în luminițe, iar ziua prindeau forma unui roi de fluturi.

Shūichi era la vârsta normală pentru a se teme de fantasmă, dar el nu simțea asta, era doar îngrijorat că propria inimă s-ar fi putut sfărâma dintr-un moment în altul.

Când se născuse, îi diagnosticaseră un suflu la inimă, o ușoară aritmie. Acea muzică pe care mama lui o asculta concentrată în fiecare dimineață și-n fiecare seară îl exaspera, ca și cum din pieptul său mic, printr-un cerculeț din metal și două găurele, ar fi ieșit cine știe ce profeție.

Nu avea voie să se întrecă cu trenurile, nu putea nici să se dea în caruselele din Yokohama. Nu mergea nici la festivalurile de vară din cauza aglomerației generale și a tobelor mari.

— Asta este inima ta, îi explicase mama de zeci de ori, în timp ce desena forma cu creionul, pe o foaie de hârtie, și

asta e găurica ce se poate lărgi și din cauza căreia se poate rupe tot țesutul dacă alergi prea mult sau ești obosit.

De fiecare dată când îi explica, femeia lua o foaie nouă de pe masa de scris. De parcă ar fi trebuit să parcurgă toți pașii din nou, împreună, pentru a-l face să se teamă.

Și acum, exact din acel motiv, Shūichi strângea ghidonul bicicletei, pregătit să coboare.

Voia să facă cea mai periculoasă faptă din lume și să vadă ce se întâmplă.

A fost de ajuns să intuiască pașii mamei și vocea care-l chema.

Urletul pe care îl scoase imediat ce descoperi silueta fiului pe bicicletă a fost semnalul de pornire.

— Shūichi!!!

Își luă avânt puternic cu picioarele și le ridică în formă de V. I se păru că cerul era tare aproape.

În timp ce cobora cu o viteză pe care nu o cunoștea, copilul își imaginează că se transforma într-o săgeată uriașă, cea pe care o văzuse de Anul Nou, atârnată sub acoperișul sanctuarului Tsurugaoka Hachiman-gū. Era de vreo cinci ori mai lungă decât mama lui!

— Shūichi, oprește-te! Shūichiiiiii!